Yusuf Ali ya da Uzun Doktor olarak bilinen Abdullah Karabulut'un vefatını üzülerek öğrendim. Politik olarak anlaşamasak da akıllı ve düzeyli bir insandı. THKO-MB'den başlayarak Emeğin Birliği ve ardından TKEP'te yer aldı, merkez komitesi üyeliği yaptı. Bir süre Almanya'ya gelince tanıdım.

Arkadaşları biyografisini yazdılar ama bu biyografide önemli bir halka eksiktir: TKEP'teki TKP ayrılığı. Yusuf Ali bu ayrılığın önde gelen isimlerindendi. Bir başka önemli kişi olarak Alptekin (Koray Anger) de bulunmakla birlikte Yusuf Ali'nin etkisi ve yönlendiriciliğinin daha ağır bastığını tahmin ediyorum. Alptekin yıllarca Paris'te kaldığı için kendisiyle sayısız kere konuşmak ve tartışmak fırsatım oldu. Teorik düzeyi iyiydi ama pratik politikadan uzaktı, saptamalar yapıyordu ama bunların nasıl hayata geçirilebileceğini bilmiyordu.

1983 yılı sonbaharında yapılan TKEP MK Plenumu'nda MK ikiye bölündü ve oyların eşitliği durumunda Genel Sekreter'in iki oy hakkı bulunduğu için bazı kararlar kabul edilebildi. Bir tarafın önerisi TKEP'in TKP'ye katılması yönündeydi. TKP'nin Mustafa Suphi Tezleri yeni yayınlanmıştı ve parti cuntayı faşist olarak kabul etmek dahil değişik konularda politika değiştiriyordu. Arkadaşların iddiasına göre bu durumda iki parti arasında önemli ayrılık kalmıyordu.

Konu sonraki aylarda parti içinde açık tartışmaya açıldı ve TKP'ye katılma isteği parti tabanında kabul görmedi.

Yusuf Ali'nin de içinde bulunduğu birkaç MK üyesi Avrupa'ya geldi. Anladığım kadarıyla amaç TKP yöneticileriyle görüşme yapmaktı. 12 Eylül sonrasında ülkede bunu sağlamak mümkün değildi. Fransa'da iltica başvurusu yaptılar, TKP'lilerin desteğiyle kısa sürede kabul edildi, iltica pasaportlarını aldılar ve aralarında Yusuf Ali'nin de bulunduğu birkaç kişi Almanya'ya geldi.

O dönemde TKEP içinde bulunan KKEP'i (Kürdistan Komünist Emek Partisi) hariç tutarsak, partiyi tutan başlıca birkaç örgüt vardı: Türkiye'de İstanbul örgütü, Ortadoğu örgütü ve Avrupa'da da Almanya örgütü. Almanya komitesi sekreteri olduğum için öncelikle benimle

konuştular, anlaşamadık. Hemen fark ettiğim arkadaşların TKP'yi tanımadıklarıydı. TKP'li olmakta garip olan bir şey yok, isteyen olur ama kafalarında yarattıkları TKP ile benim tanıdığım parti birbirine uymuyordu.

1979'da Selimiye Askeri Cezaevi'nde Acilciler olarak İGD'lilerin koğuşunda kalıyorduk. Emeğin Birliği'nden de birkaç kişi vardı. Reşat Güvenilir ile Cuma Şat'ı hatırlıyorum. THKP-C Savaşçıları (MLSPB'den ayrılan bir gruptu) ve Eylem Birliği bize düşman gibiydi, İGD'liler ile ise aramız gayet iyiydi. İnsan olarak iletişim kurulabilecek kişilerdi, ne biz onları yollarından döndürmeye çalıştık ne de onlar bizi ama büyük saygıları vardı.

Daha sonra Paris'te TKP'lileri daha iyi tanıdım. Yıllardır buradaydılar, Fransız Komünist Partisi ile iyi ilişkileri vardı, CGT'de çalışıyorlardı ama Türkiyeli kitle içinde etkinlikleri zayıftı. Bu kadar imkanla daha fazla olması gerekirdi ama değildi.

Kurucuları arasında yer aldığım örgüt artık bana yabancılaşmıştı, bu nedenle ayrıldım; TKEP ile görüşlerimiz zaten yakındı ve beni hemen Almanya'ya gönderdiler. Bu ülkede de TKP'nin çok sayıda kitleye açık toplantısına katıldım (TKP değil FİDEF adına yapılıyordu toplantılar). Almanya'ya bilen iki örgüt vardı: Devrimci İşçi ve FİDEF. İlkinin dergisinin bütün sayılarını okumuştum, ikincisi de neyi savunuyor, öğrenecektim.

12 Eylül sonrasında Türkiye'de çok sayıda parti üyesi yakalanmış ve önemli bir bölüm kadro da Almanya'ya gelmişti. TKP içindeki çelişkiyi tecrübeli bir gözün görmemesi mümkün değildi: Almanya'da yıllardan beri yaşayan ve bu alandaki çalışmayla ilgili iyi bir kadroları vardı ama Türkiye'den gelenler, özellikle de sendikacılar bunları geri plana itiyordu.

TKP, Yusuf Ali ve diğer arkadaşların kafalarında idealize ettikleri parti değildi. Benden Almanya'da TKP ile yakın çalışma istediler. Hiç itirazımız yok, zaten yapıyorduk. Önce FKBDC ardından Sol Birlik içindeydik. Kitlemiz küçüktü ve ancak bir birliğin içinde yükselebilir ve çoğalabilirdik. Arkadaşların derdi başkaydı tabii, TKP ile yakın çalışınca etkilenip onlara yaklaşacağımızı sanıyorlardı. Almanya örgütü o sırada TKP'nin en güçlü örgütü durumundaydı.

Almanya'da politika üretmeden TKP ile mücadele yapılmaz. Bu mücadele sadece 12 Eylül öncesindeki farklılıklar ve Türkiye'de yaşanmış olan zıtlıklar temelinde yürütülemez, içinde bulunduğumuz alanda yürütülmesi gerekir.

Ve bunu yapabildik…

Yusuf Ali kısa süre sonra Türkiye'ye dönecekti, diğer birkaç kişi Avrupa'da kaldı. TKEP tabanını TKP'ye götürmek çabası Almanya'da bitmişti çünkü buradan iş çıkmayacağını anlamışlardı, İsviçre'ye yöneldiler.

TKP yandaşı arkadaşlar bence iyi bir şey yapmıyorlardı. TKEP tabanı yoksul köylülükle atölye işçilerine –özellikle tekstil- dayanıyordu. Antep'te kurulan İplik-İş de böyle bir taban üzerinde yükseliyordu. Bu sendikalının kurulmuş olmasını yanlış buluyorlardı, DİSK içinde çalışılmalıydı…

Paris pratiğinden büyük sendikaların tekstil işçileriyle ilgilenmediğini biliyordum. İşyeri küçük, sürekli çalışmıyorlar, kim uğraşacaktı bunlarla… CGT'yi zorlayarak birkaç tekstil atölyesine sokabilmiştik. DİSK'in bu alanla ilgilenmemesi de normaldi.

Arkadaşlarda beni rahatsız eden bir işçi sınıfı hayranlığı vardı, bu sınıfı çok abartıyorlardı. Büyük işletmelerde çalışan sanayi proletaryasını önemli her değişimin öncüsü sanıyorlardı.

12 Eylül 1980 sonrasında DİSK'in sendika temsilcileri yani bilinçli işçiler teslim olmak için Davutpaşa kışlası önünde kuyruğa girmişti. O sırada İstanbul'daydım. Mesai saati bitiminde asker sırası gelmemiş olanlara numara veriyor, ertesi gün gelip o numarayla teslim oluyorlardı. "DGM'yi ezdik sıra MESS'de" denilen işçi sınıfı buydu işte…

Çok ayrıntıya girmeyeyim, TKEP içindeki mücadele 1986'da bitti, TKP'ye giden gitti. Bu arada biz Almanya örgütü olarak İsviçre'ye müdahale edip buradaki kitlenin üçte ikisini aldık.

Bütün bu süreç boyunca ayrılanlar ve kalanlar arasında olumsuz bir şey yaşanmadı. Sosyalist harekette o dönem yaygın olan ayrılanlar için türlü çeşitli iddialarda bulunmak türünden işler yapılmadı. Bilirsiniz, kişi örgütün MK üyesidir, ayrılınca dünyanın en kötü insanı olur! Bunlar yaşanmadı ve bunlar güzel örneklerdir.

Kaç kişi TKP üyesi oldu, bilmiyorum. Alptekin'in üyelik talebini TKP kabul etmedi, bunu biliyorum. Diğerlerinin tamamı ya da büyük bölümü üye oldu sanıyorum çünkü birkaç yıl sonra TKP'de büyük hayal kırıklığı yaşadıklarını duyacaktım. Kafalarında oluşturdukları TKP ile gördükleri birbirinden oldukça farklıydı.

Bu arkadaşların SSCB'nin çözülmesinden çok etkilenmesi normaldir, herkes etkilendi ama bu arkadaşlar çok etkilendiler. Bir TKP'li bana "Biz aslında SBKP'liydik" demişti ve doğru bir belirleme yapmıştı.

Çok sayıda TKP'li acayip savrulma yaşadı. Reel sosyalist ülkelerde burjuvazinin komünist partilerinden çıkmasını bir türlü anlamayan arkadaşlar, aynısı olmasa bile minyatür bir örnek olarak TKP'ye bakabilirler. Önde gelen eski kadrolardan kaç tanesi sosyalist politikada kalabildi? Almanya'dan iki örnek vereyim. Bir MK üyesi "sözde Ermeni soykırımı"nın önde gelen savunucusu oldu, bir başka MK üyesinin namaza başladığını duydum ve bunlar tekil örnekler değildir. İyi ve sağlam arkadaşlar da çıktı.

İyi tanıdığım ve halen sosyalist politika çerçevesinde mücadele eden –görüşleri eskisi gibi değil ama sonuçta sosyalisttir- bana şöyle demişti: "Sizin kadrolar bizden iyi çıktı, siz bu kadar savrulmadınız."

TKEP de sonuçta sönecekti, görüş ayrılıkları fazlaydı, herkes yoluna gitti ama bu kadar savrulan olmadı.

TKEP'teki TKP ayrılığı talihsiz bir ayrılıktı. Neden derseniz, önceden bilemezsiniz ama olaylar bazen öyle rastlar ki…

Ayrılık konusu 1986'da bitti. Üç yıl sonra 1989'da Berlin Duvarı yıkıldı ve bunu Doğu Avrupa ülkelerindeki sosyalist iktidarların devrilmesi izledi, iki yıl sonra da SSCB dağılacaktı.

Bunun yarattığı şoku Haydar Kutlu iyi anlatmıştır. TBKP'nin sorumlularından birisi olarak Nihat

Sargın ile birlikte ülkeye gelmişler ve tutuklanmışlardı. Yıl sanırım 1987 idi. Tahliye olduğunda SSCB artık yoktu.

“Hapse girdiğim zamanki dünya ile çıktığım zamanki dünya çok faklıydı” sözü bunu anlatır.

Sonuçta aramızdaki ayrılıklar ne olursa olsun Yusuf Ali dahil bu arkadaşları severdim.